

Selections from
the Sacred Writings

Bahá'u'lláh and 'Abdu'l-Bahá

إِلَهَا پَرَوْرِدِگارا مَحْبُوبًا مَقْصُودًا

O God, O God, my Beloved, the Goal
of my Desire!

بِهِ تُو آمده ام و از تو می طلبم
آنچه را که سببِ بخششِ تو است

I stand before Thee and beseech Thee
by reason of Thy forgiveness,

توئی بحرِ جود و مالکِ وجود

O Thou Who art the Ocean of bounty
and the King of existence,

لازال

لحاظتِ علّتِ ظهورِ بخشش و عطا

O Thou Who hast caused both
forgiveness and tenderness to appear.

عبادِ خود را محروم منما

Deny not Thy servants

و از بساطِ قدس و قربِ منع مفرما

and withhold them not from Thy
holiness and nearness.

توئی بخشنده و مهربان

Thou art the Forgiving and the Kind.

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْمَنَانُ

No God is there but Thee, the
Almighty, the Most Bountiful.

ای احبابی حق

از مفازه ضیقہ نفس و هوی

به فضاهای مقدسہ آحدیہ بستاید

و در حدقۃ تقدیس و تنزیہ
مأوى گیرید

تا از نفحاتِ اعمالیہ
کُلّ بریّہ
به شاطی عزّ آحدیہ
تَوْجُّه نمایند
ابداً در امورِ دُنیا
و مَا يَتَعَلَّقُ بِهَا

و رؤسای ظاهره آن
تَكَلُّم جائز نه

O ye the beloved of the one true God!

Pass beyond the narrow retreats of
your evil and corrupt desires,

and advance into the vast immensity
of the realm of God,

and abide ye in the meads of sanctity
and of detachment,

that the fragrance of your deeds may
lead the whole of mankind to the
ocean of God's unfading glory.

Forbear ye from concerning yourselves
with the affairs of this world and all
that pertaineth unto it,

or from meddling with the activities of
those who are its outward leaders.

الله ابھی

ای متوجہٗ إلی اللہ

چشم از جمیع ماسیوی بَرَ بَند

و به مَلکوتِ ابھی بَرَ گشا

آنچه خواهی از او خواه

و آنچه طلبی از او طلب

به نظری
صد هزار حاجات روا نماید

و به التفاتی
صد هزار درد بی درمان دوا کند

و به انعطافی
زخم‌ها را مَرْهُم نهد

و به نگاهی
دل‌ها را از قیدِ غم برهاند

O thou who art turning thy face
towards God!

Close thine eyes to all things else,

and open them to the realm of the
All-Glorious.

Ask whatsoever thou wishest of Him
alone;

seek whatsoever thou seekest from
Him alone.

With a look He granteth a hundred
thousand hopes,

with a glance He healeth a hundred
thousand incurable ills,

with a nod He layeth balm on every
wound,

with a glimpse He freeth the hearts
from the shackles of grief.

آنچه کند او کند ما چه توانیم کرد یَقُولُ مَا يَشَاءُ وَيَحْكُمُ مَا يُرِيدُ اسْتَ پس سَرِّ تَسْلِيمٍ نِهٍ وَ تَوْكِلٌ بِرَبِّ رَحِيمٍ بِهٍ	He doeth as He doeth, and what recourse have we? He carrieth out His Will, He ordaineth what He pleaseth. Then better for thee to bow down thy head in submission, and put thy trust in the All-Merciful Lord.
---	---

والبهاء عليك
 ع ع

ای جان‌فشنانِ یارِ بی‌نشان

O heart-surrendered lover of the
traceless Friend!

هزار عارفان در جستجوی او

A thousand mystic knowers have
wandered far in search of Him,

ولی محروم و مهجور از روی او

though all remained bereft and were
kept back from beholding his Face—

اما تو یافتهٔ تو شناختی

yet thou hast found Him; thou hast
recognized Him.

تو نزد خدمت باختی

You have won the contest through
service

و کار خود ساختی

and established yourself thereby,

و عَلَمْ فَوز و فلاح افراحتی

raising up the standards of fortune and
well-being.

طُرْفَهُ حَكَايَتِی و غَرِیْبُ بَشَارَتِی

What amazing news and marvelous
tidings!

آنانکه جستند نیافتند

So many, who sought but found
nothing,

آنانکه نیشستند یافتند

whilst these others, who sought after
nothing, discovered all.

استغفر الله

By God!

جستجویشان

Those had longed with sated hearts,

جستجوی سیراب بود

devoid of hunger;

نه تشنگان

و طلبشان

طلب عاقلان بود

نه عاشقان

عاقلان خوشه‌چین

از سر لیلی غافلند

theirs was a quest of knowers, not the
love-stricken.

کاین کرامت نیست

The learned who reap their harvest
know nothing of Layl's secret:

جز مجنون خرم‌سوز را

that the real boon is not theirs, but
with Majnún and his burnt remains.

عاشق نشسته به

A lover in repose doth excel the deeds
of those who know.

از عاقل متحرّک

و البهاء عليك

The glory of God rest upon thee.

حکایت آورده‌اند

که عارفِ الهی با عالمِ نحوی
همراه شدند و همراز گشتند

تا رسیدند بشاطی بحرُ العظمة

عارف بی تَأْمُلٍ تَوَسَّلٌ فرموده
برآب راند

و عالمِ نحوی
چون نقشِ برآبِ محو گشته
مبهوت ماند

بانگ زد عارف
که چون عنان پیچیدی

The story is told

of a mystic knower who went on a journey with a learned grammarian for a companion.

They came to the shore of the Sea of Grandeur.

The knower, putting his trust in God, straightway flung himself into the waves,

but the grammarian stood bewildered and lost in thoughts that were as words traced upon the water.

The mystic called out to him, “Why dost thou not follow?”

گفت

The grammarian answered,

ای برادر چه کنم

“O brother, what can I do?

چون پای رفتم نیست
سر نهادن اولی بود

As I dare not advance, I must needs go back again.”

گفت

Then the mystic cried,

آنچه از سیبویه و قولویه
آخذ نموده ؐ
و یا از مطالبِ ابن حاجب
و ابنِ مالک
حمل فرموده ؐ
بریز و از آب بگذر

“Cast aside what thou hast learned from Síbavayh and Qawlavayh, from Ibn-i-Hájib and Ibn-i-Málik, and cross the water!”

محو میباید نه نحو این را بدان

With renunciation, not with grammar's rules, one must be armed:

گر تو محوی بی خطر در آب ران

Be nothing, then, and cross this sea unharmed.

أَشْهُدُ يَا إِلَهِي

I bear witness, O my God,

بِإِنَّكَ خَلَقْتَنِي

that Thou hast created me

لِعِرْفَانِكَ وَعِبَادَاتِكَ،

to know Thee and to worship Thee.

أَشْهُدُ فِي هَذَا الْحِينِ

I testify, at this moment,

بِعَجْزِي وَقُوَّتِكَ

to my powerlessness and to Thy might,

وَضَعْفِي وَاقْتِدارِكَ

to my poverty and to Thy wealth.

وَفَقْرِي وَغَنَائِكَ

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيْمِنُ الْقَيُّومُ

There is none other God but Thee, the
Help in Peril, the Self-Subsisting.

هو الله
ای طالب ملکوت
به الطاف حضرت پروردگار
امیدوار باش
و از مصائب شدیده این جهان
ناامید مگرد
الحمد لله
خدای مهربان داری
که طبیب هر بیمار است
و غم خوار هر مبتلا
پناه یتیمان است
و معین بیکسان
و بینهايت مهربان

اگر بدانی که قلب عبد البهاء
چه قدر مهربان است
البته از شدّتِ فَرَح و سُرور
پرواز نمائی
و فَرِيادِ واطوبی
به اُوجِ آسمانِ رسانی
والبهاو علیکْ
عبد البهاء عباس

زبانِ خرد میگوید

The Tongue of Wisdom proclaimeth:

هر که دارایِ من نباشد
دارایِ هیچ نه

He that hath Me not is bereft of all
things.

از هر چه هست بگذرید
و مرا بیابید

Turn ye away from all that is on earth
and seek none else but Me.

منم آفتابِ بینش
و دریایِ دانش

I am the Sun of Wisdom and the
Ocean of Knowledge.

پژمردگان را تازه نمایم
و مردگان را زنده کنم
منم آن روشنائی
که راهِ دیده بنمایم

I cheer the faint and revive the dead.

و منم شاهبازِ دستِ بینیاز

I am the guiding Light that illumineth
the way.

پِر بستگان را بگشايم
و پرواز بیاموزم

I am the royal Falcon on the arm of
the Almighty.

I unfold the drooping wings of every
broken bird and start it on its flight.

و بِهِ قَدْمٌ يَقِينٌ Thus with steadfast steps

در صِرَاطِ حَقّ الْيَقِينِ
قَدْمٌ گذاریم
که لِعَلٌّ نسیم رضا

we may tread the Path of certitude,
that perchance the breeze that
bloweth from the meads of the
good-pleasure of God

از ریاضِ قبولِ الْهُنْدِ بِوَزَد
و این فانیان را

may waft upon us the sweet savours of
divine acceptance,
and cause us, vanishing mortals that
we are,

بِمَلْكُوتِ جَاؤْدَانِ رِسَانَد

to attain unto the Kingdom of
everlasting glory.